

EVROPSKÁ SPACE OPERA

KRUSTA TEMNÉ HVEZDY

RICHARD ŠUSTA

CYKLUS
VÁLKA MEMŮ
KNIHA TŘETÍ

BROKILON

Richard Šusta

KRUSTA TEMNÉ HVĚZDY

Copyright © 2024 by Richard Šusta

Cover © 2024 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-564-9

ISBN PDF: 978-80-7456-565-6

ISBN ePub: 978-80-7456-566-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-567-0

Richard Šusta

Krusta temné hvězdy

Válka memů,
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: *Metamorf* *

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): *Studená bestie* *

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. *Memy bitvy* *

* připravujeme

<http://www.susta.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Souhrn reálií předchozích knih

Krusta temné hvězdy *zahajuje nový příběh ze světa Války memů, avšak občas nostalgicky zmíní některé události ze dvou předchozích knih, a tak neuškodí jejich stručné připomenutí.*

Lidské sny o mimozemšťanech se naplnily, když do Sluneční soustavy přiletěli mozepi, což v jejich řeči mozere znamenalo „vznešení“. Země tehdy čelila nové infekci polymibů a postrádala centrální vládu, a tak mozepi tajně kontaktovali celosvětovou náboženskou organizaci Spása světa. Prý utekli z války kdesi daleko a usídlili se v soustavě Tau Ceti vzdálené necelé dva týdny letu, ale je jich málo a nevyrobí vše, co by potřebovali. Rádi by kupovali pozemskou techniku, z jejich pohledu sice nedokonalou, ale pořád lepší než holé ruce.

Vedení Spásy světa přesvědčilo mozepi, že je zatím potřebná jen skrytá kooperace, a oslovilo pouze několik vybraných prominentů evropské a severoamerické elity. Spolu s nimi založilo

organizaci WELP, World's Elite Leaders of Progress, jejíž členové skrytě obchodovali s mozepeí a patentovali si pokročilé technologie, které od nich získali za vyvezené zboží.

WELP subvencoval i tajnou sektu fighů, aby chránila jeho zájmy. Ta si naklonila mozepeí ochotou žít podle jejich svitků *fighire*, údajně předaných megaly, bájnými stvořiteli vesmíru.

Mozepeí shlíželi na lidstvo hůř než na tlupu nevyzrálých primitivů. Nepatrně se sblížili jen s fighy a těm dováželi i své mikroskokové pohony, hovorově zvané *skokáče*. Byly hodně opotřebované, ale ještě funkční, a dovolovaly expresní lety mikroskoky. Jedna skoková stíhačka zničila i silnou kosmickou loď s klasickým pohonem, a tak fighové sprádali svůj vlastní plán v plánu WELPu, a to zavedení militantní diktatury *fighire* v celé Sluneční soustavě. Nakonec likvidovali i některé pracovníky WELPu, kteří se příliš okatě stavěli proti jejich záměrům.

Čechošvýcar Avien Helm byl vnukem výzkumníka WELPu zavražděného fighy, a ti ho připravili i o veškerý majetek. Hledal viníky. Dávný člen fighů ho vyškolil ve špionáži a obraně proti memozpytkám schopným poznat lež.

Po třech letech výcviku se Avien nechal zaměstnat Purpí, která kdysi studovala u jeho zesnulé babičky Sarie Déwas. Zaplatila mu pilotní výcvik a najala ho na riskantní akci. Rozešla se ale s albínem Ipukú, ideologem fighů, kvůli jeho prohniliti, a její ex-milenec jí kazil plány. Zaonačil, že se Avien dostal na skrytou základnu fighů u Saturnova měsíce Rhea, odkud ho kvůli utajení již nepustili. Zařadili ho tam mezi opovrhované údržbáře skokáčů a přezdívali mu Nahatý Opičák dle přiděleného volacího znaku 720 (*nákeďape* v transkripci řeči mozere).

Přidělili ho do party mechanika Buggyho a jeho maskota šimpanze Šéfa. Stejně jako ostatní chodil na pravidelné virtuální kontroly k memoanalytické AI zvané Jasmína.

Vůdci fighů se naštěstí dopustili fatálních chyb, jichž využila pozemská výzvědná jednotka. Avien uprchl a zprovoznil jí skokové pohony, které ukořistila. Poté se zúčastnil dobytí základny fighů na Rhee a nakonec i abordáže mozepské mezihvězdné lodi *Aviwenorepe*.

Avien se na Rhee obsazené odpůrci fighů připojil k AI Jasmine, ale ta už téměř nefungovala. Ukázala mu jen neostrý obrázek, jímž naznačila svoji prosbu, aby z její jednotky vzal Alsoulku o velikosti hrací karty, v níž sama existovala. Doplněním energie se zregenerovala a později se připodobnila k mimozemské špionážní štěnici. V ulovených záznamech měla i postup odblokování skokáčů, což časem přispělo k porážce *Megárepe*, silné skokové lodi fighů.

Ipukú ze vzteku poslal mozepským pátračům po osudu *Aviwenorepe* klamnou zprávu, že zrádce Avien Helm přemohl *Megárepe* pomocí zakázané zbraně *gajgosunevore*, která ničí oči pilotů. Nyní ji přemístil na *Aviwenorepe* coby past na mozepe. Nakonec Ipukú ztýral Purpí stovkami řezů, jimž brzy podlehla, aby zvráceností zakryl své nitro před memozpytkami.

Mozepe se vydělili a plánovali zničení *gajgosunevore* i se zajatou *Aviwenorepe*. Její mozepské posádce velela mimozemšťanka Qivúne-Jonobe. Jakmile se dozvěděla o ohrožení, ihned vydala zbabělý rozkaz k útěku. Podobala se překrásné lidské brunetě, ale s pozemšťany jednala ještě arogantněji než samotní mozepe. Avien jí přezdíval Mayall podle galaxie ve tvaru sonického třesku. Ve lži Ipukú viděl i svůj osobní duel s ním a inicioval krajně riskantní akci.

Spojil se se dvěma členy posádky *Aviwenorepe*, a to s pilotem Jaúje z mozepské *gijini* rasy a Yve s bílou kůží sněhových mozepe. Trio vzbouřenců odletělo s *Aviwenorepe* vstříc útočnému předvoji mozepe a bojem prokázalo neexistenci *gajgosunevore* na její palubě.

Jurisdikce *fighire* brala ale každou revoltu jako hrdelní zločin, který neomlouvala ani záchrana cenné mezihvězdné lodě. Modrá Megivene Anavépe, která si dávala titul „Vznešená vůdkyně mozepi žijící už celé věky“, sice „milostivě“ nenařídila popravu trojice vzbouřenců, ale potrestala Jaúje ponižující a nebezpečnou rolí kata při vymrštění Ipukú do dimenze staletého utrpení. Nedovolila Yve zůstat na Zemi, ale nakázala jí návrat do soustavy mozepi, do které odvelela i Aviena Helma pod záminkou jeho výcviku na mezihvězdného pilota. Nakonec v doprovodu Mayall slavnostně podepsala mírovou smlouvu se Sluneční soustavou.

Představitelé Země jásali. Obratem povolali Aviena do evropské armády Wescoru v hodnosti pilotního kapitána. Rozkázali mu splnit příkaz Vznešené modré vůdkyně a vyzvědět pravé záměry mimozemšťanů. Prozíravě mu přidělili i osobní stráž, aby nemohl dezertovat.

Avien nosil AIsoulku s Jasmínou na krku jako přívěsek. Vyhověl její prosbě, aby ji vzal s sebou. Moezepi ji prověřili. Když z ní načetli kód své dávno vyřazené věci, nic nenamítali.

Avien si raději nenechal obří dědictví odkázané Purpí, protože by ho během své dlouhé nepřítomnosti neubráníl před žalobami Spásky světa, která usilovala o zpochybnění závěti. Odkaz ve výši pořizovací ceny tří *Megárepe* vložil do nově založené fundace na podporu obětí *fighů*.

Na Zemi si užil jen krátké volno s Oxanou, s níž se seznámil v závěru bojů. Rád by s ní zůstal navěky, ale střežili ho až příliš dobře, a tak neunikl deportaci do cizí hvězdné soustavy.

Prolog

„Příliš dlouho“ svým příznivcům ve hvězdné soustavě Mnauvi

Mozepský odboj „Příliš dlouho“ již brzy odstraní věčně vládnoucí modré uzurpátory. Poté přestěhuje všechny válečné utečence na Zemi a na ní prosadí jejich hegemonii nad zemáky. Vykoná tak vše, co stávající modrá diktátorka až příliš dlouho jen slibuje. Její _jasnozřivé_ plány pouze ostudně zkrachovaly! A přední viník jejich nezdaru se z neznámých důvodů obdaroval pilotním výcvikem, za který není ani vděčný, což neobratně zakrývá líbivými frázemi.

Okolo svědectví: Získaná kopie zemákovy tvorby v mimomnauvijské češtině a její překlad do mozere. Detekované maskovací vsuvky byly zvýrazněné podtržením.

Výlet ke vzdálené hvězdě

Avien Helm – koncept upoutávky na chystaný AI-space

Před devatenácti měsíci mě mozepi odvezli na Aviwenorepe

do hvězdné soustavy Mnauvi. Nejistil jsem její název na pozemských mapách, ale je dále, než tvrdili, a nežijí v ní sami. Mylné údaje nám uváděli jen ze své vrozené skromnosti, aby se nechlubili svými možnostmi.

A ke mně se zachovali přímo úžasně. Velitelé jejich armády mi zařídili špičkový pilotní výcvik pod osobním vedením zkušeného válečného veterána a přidělili mi i samostatné ubytování s výhledem na zatopený kráter a také slušný žold. Nezařadili mě však do žádné *gujmire*, tedy do vztahové konfigurace podobné příslušnosti ke klanu.

A kdo nemá osvědčení své *gujmire*, toho tady nepustí do žádného dopravního prostředku a neprodají mu ani šlapací kolo. Výlety si mohu udělat leda pěšky a obejít kráter, u něhož jsem ubytovaný. Zůstal jsem odkázaný jen na armádní mise, a tak jsem se iniciativně hlásil na všechny úkoly coby jedinou šanci cestovat. Mozepi mi tak prozíravě poskytli příležitost více se zapojit do místního společenského dění.

Mnohé mě tady překvapilo blízkostí lidskému světu, třeba napodobeniny pozemských předmětů ovlivněné zbožím dováženým ze Sluneční soustavy. Jejich pojmenování se převzalo z angličtiny, ale je různě zkomolené v každém místním jazyce. Název Země můžete tak zaslechnout jako *Earðedeuvii*, *Éarte-re*, *Earghe* i *Earth* s výslovností tak, jak je napsáno. Naštěstí mi půjčili automatický translátor, který jsem si postupně vyškolil rovněž na konverzi zdejších pojmů na neologismy a zavedených frází na pozemské obraty, abych se nezbláznil.

Na druhou stranu mě udivily skutečnosti naprosto neznámé ve Sluneční soustavě. V následujícím přehledu shrnu hlavní zvláštnosti, na něž jsem po přiletu sem jen valil bulvy.

Mnauvi vzniklo zkratkou od *Mnauvijimenödeuviji*, což v mnaukiljštíně, jedné z hlavních místních řečí, znamená slunce. Vida, máme shodná jména svých hvězd!

Čtyři vzdušné planety. Hvězda Mnavi je větší než Slunce a obíhá kolem ní 17 planet, většinou pustých světů vhodných leda k těžbě surovin. Čtyři z nich nabízejí i dýchatelnou atmosféru a označují se tady jako *isaley*, což lze volně přeložit na *vzdušné*.

Oběžné dráhy mimo ekliptiku. Tři vzdušné planety mají výrazně nakloněné orbity, ta mozepeška obíhá kolem hvězdy Mnavi dokonce po polární dráze. Jejich výsledné uspořádání mi nejvíc připomíná rojení družic kolem Země. A také vzniklo uměle. Dávni astrotechnici přetáhli tři vzdušné planety ke středu životodárné oblasti, avšak museli výrazně sklonit jejich oběžné dráhy, aby redukovali vzájemné interakce a dosáhli dlouhodobé stability.

V závěru je však vypekla nedaleká temná hvězda, z níž vysávali energii. Nastala apokalypsa, při níž zahynulo mnoho obyvatel. Poté se skoro tři staletí let válčilo. Dnes již každé ze čtyř zdejších etnik ovládá právě jednu vzdušnou planetu. Stále předbíhají pozemšťany svou vyspělostí, ale odhadem už jen o deset generací, neboť většina technologií mezitím upadla.

Čtvero odlišných bytostí. Zklamání příznivce roztodivných emzáků. Nenajdete zde myslící sliz nebo mluvící květiny. Všechny místní rozumné bytosti patří do astrozoologické čeledi *isalesijivoamytalji*, jejíž název lze volně přeložit na oxidační dvouruko-dvounožci. Prý jde o důsledky genetických zásahů, které kdysi pradávno zasévali šířitelé života. Vždyť Sluneční soustava je odtud tucet dnů cesty. V závorkách uvádím i přibližné počty zdejších etnik.

➤ **Ghutové** (351 milionů) udivují vyššími zavalitými postavami, ale překvapí rychlostí a chytrostí. Svou šedou odolnou kůží mi trochu připomínají hrochy. Potřebují ji. Obývají nejúrodnější planetu ze všech vzdušných, ale plnou vlezlého života.

Jim samotným téměř nic neublíží, ale já jsem v jejich přírodě chodil vždy celý zakrytý a s kuklou proti hmyzu.

► **Mnaukiljové** (miliarda a čtvrt) jsou chlupatí se čtyřmi očky a vejcorodí. Pocházejí z obří vzdušné planety s přitažlivostí 2,43 g. Jsou menší, v průměru o dvě hlavy než já, ale silní.

► **Mozepi** (104 milionů) – potkáte tady dva jejich druhy – útlejší *gijini* s temnou kůží a *sněhové* s bílou pokožkou a širšími rameny. Nepocházejí odtud. První sem přiletěli před 9 tisíci roky s výzkumnou expedicí a zůstali zde, jelikož u nich doma se už válčilo – nikoli nepřetržitě, ale dost často. Usadili se tenkrát na hornaté vzdušné planetě Djamiu, na níž tehdy nežily rozumné bytosti. Před 70 lety se k nim ještě přistěhovalo šedesát tisíc mozepských válečných utečenců, kteří sem přiletěli z velké dálky po definitivní porážce.

► **Sansorité** (302 milionů) se podobají pozemšťanům, avšak vychrtlým jako anorektici. Moc o nich nevím. Nikdy jsem ne navštívil jejich planetu Sansoe, protože neorganizují společná vojenská cvičení. A mozepi mi moudře nedovolili udělat si k nim soukromý výlet, neboť sansorité uráží megaly. Jako jediní v Mnauvi je neuctívají a propagují velmi nebezpečný pragmatismus! Prý u nich po zhroucení temné hvězdy ani nepropuklo tolik vln fanatického ničení techniky a pogromů na učence, a tak si udrželi v provozu i část technologií vybudovaných Mnaukiljským uspořádáním. Sobecky se však o ně odmítají rozdělit s ostatními.

Míšenci zrození ze smíšených svazků také existují. Nejčastěji vidíte křížence sansoritů a mozepi. Právě moje kamarádka Yve z *Aviwenorepe* je jednou z nich. Občas zahlédnete i kombinace ghotů s mozepi či se sansority. Vejcorodí mnaukiljové se také spojují s jinými, ale podobné páry jsou už příliš geneticky vzdálené a nemají vlastní potomky.

Vzájemné vztahy. Mozepi, mnaulkiljové a ghutové vystupují jako spojenci Tria jednoty, protože všichni uctívají prvotní memy megalů. Uznávají sice jejich odlišné sbírky, ale osvěcenější jedinci překonali rozdíly, jen zatím nezamezili vzniku četných sekt, které proti sobě brojí. Jde však jen o dočasné lokální jevy nevyzrálosti, které nikterak nekazí jednotu zájmů.

Mozepi před 52 lety zahájili obchod se Sluneční soustavou. Pomáhali jí tím, že za své vyřazené *goninzuri* (skokáče) kupovali její nejmodernější technické výrobky. Uvolnili si tím část pracovních sil a posílili svou kosmickou armádu. Ta se stala pevnou zárukou míru nejen ve hvězdné soustavě Mnavui.

Dovážejí sem i pozemské ruční zbraně a zásobují jimi partyzánské skupiny mnaulkiljů a ghutů na sansoritské planetě. Účinně tak podporují jejich revoluční osvoboditelské snahy.

Mozepští utečenci přivezli i nové znalosti a před 35 lety zprovoznili masovou produkci kvalitních skokáčů, za něž žádali téměř stejnou cenu jako místní výrobci, ač díky nasazení pokročilejší technologie měli oproti nim jen pětiprocentní náklady. Nechtěli se totiž chovat jako konkurence. Svou marži využívají k vlastnímu rozvoji.

Před dvanácti pozemskými roky odhalili technologii levnější výroby jakostních skokáčů i sansorité a přestali je kupovat od mozepi. Nebezpečně tím poškodili mozepský monopol a výrazně snížili jeho zisky potřebné k rozvoji společnosti.

Místní viry. Ano, v cestách ke hvězdám se skrývají i stinné stránky. Myslel jsem si, jak tady zazářím svou odolností proti polymibům, jejichž mutace trápí lidstvo už přes půl století. Tyhle mršky se sem vetřely také, ale už před 1850 lety. Po nějaké době byly nalezeny spolehlivé prostředky a všichni v Mnavui již dávno získali vrozenou imunitu. Pozemšťané ale od mozepi prozíravě nedostali účinné antipolymibové vakcíny, aby si lépe posílili vlastní odolnost.

Můj organismus zase neumí čelit některým zdejšími mikroorganismům a musím si pravidelně píchat sensorické bioblokační léky. Ruku mám už rozbodanou jako zapřisáhlý feťák, avšak po nové dávce nelétám v rauši, ale připadám si pár hodin, jako bych měl umřít.

Až se vrátím na Zemi, čeká mě protivně dlouhá karanténa. V medicínském žaláři hodlám nudu zahánět tvorbou AI-spaců o soustavě Mnauvi a její historii. Nasbíral jsem přes šest set terabytů 3D snímků, takže se máte na co těšit! Dřu teď na závěrečné zkoušky, a tak další příspěvky do AI-spaců sestavím asi až během cesty k Zemi. **Letí mi to už za 21 dnů!!!**

Pozdější dodatek: Ke knižní verzi jsem připojil i „Navigační KPZ“ s přehledem místní historie a výkladovým slovníkem. Mé všeočko (překladač) ale remcalo, že přidávám zbytečnosti, neboť vše se postupně zmiňuje. Zmlklo až po přesunu celé KPZ do přílohy na konci svazku.

Temná hádanka

„*Olambak!*“ zaslechl Avien Helm v polospánku svou přezdívku, která mu rezonovala hlavou zlomyslným tónem strašidelného snu.

Oslovovali ho tak mozepi, ale nepocházela z jejich řeči mozere, prý příliš vznešené mluvy na jeho pojmenování. Vzali ji z jazyka nepřátel a zařadili ho mezi ně. Poskytli mu sice špičkový pilotní výcvik, ale uvěznili ho pod krustou své zlomyslnosti.

Našli si dost důvodů. Předně se nenarodil jako jeden z nich, což by samo o sobě skýtalo pádný argument k jeho věčnému ztracení. Navíc ve Třináctidenní guerille přispěl k porážce jejich poskoků fighů. Pokládali ho i za zvěda lidstva, v čemž se ani nemýlili.

Adepti pilotní školy s ním ztratili slovo jen tehdy, když nějaké úkoly vyžadovaly komunikaci, a otevřeně ho nenáviděli za jeho největší zločin ze všech – u praktických zkoušek dosahoval vynikajících výsledků.

Zkusil jim vysvětlit, že se do Mnauvi dostal nedobrovolně, ale dál ho ignorovali. Připadal si mezi nimi hůř než ve vězení. Tam by si alespoň našel kamarády. Nakonec napodobil chování muklů, když už strčili do ajnclíku zavrženého osamělce. Se zařatými zuby přehlížel vulgarity a plnil příkazy bachařů, ale vykonal je po svém, kdykoli se mu naskytla příležitost.

„*OLAMBAK!*“ zaznělo mnohem hlasitěji.

Předzívka údajně označovala zaostalého zemitého primitiva, ale překládal si ji jako zemák, aby mu zněla příjemněji.

„*ZEMÁK BRZY STARTUJE,*“ ozvalo se konečně něco smysluplného.

Aha, zkouška! vzpomněl si na dnešní prověrku, kterou mu zlomyslníci neusnadňovali.

Hned ráno, jakmile se nalodil na školní nosič *Poznání megalů*, v mozere *MegáriNiunaupe*, mu přidělili pořadové číslo třináct, symbol smrti nejen v pozemském tarotu, ale i tady. Přesně tolik členů měla i obávaná jednotka likvidátorů. Poté mu ještě zablokovali překladač místních jazyků a uvrhli ho do umělého spánku, aby vůbec netušil, kam se letí.

Jsem na Poznání megalů v kapsli! uvědomil si.

Vytrhl se z polospánku a rozlepil klížící se oči. Odpočtová signálka už žloutla. Zloduší deaktivovali jeho spánkový regulátor až na poslední chvíli, aby si nemohl před odletem vychutnat dým ghutské *zucwa*, tvarem mírně podobné malé pozemské šíše.

Expresně se oblékl a utíkal k přířovým startovacím karuselům. Doběhl k nim, aniž se zadýchal. Na nevelké školní lodi bylo vše blízko.

Zarazilo ho, když spatřil svůj heliod ve spodní komoře, do níž se vlezlo nejrychleji.

Co dnes nastražili? zkoumal stupně nástupního žebříku, avšak kupodivu je nepotřeli lepidlem ani kluzkým olejem.

A nevypátral ani jinou nástrahu. Nevěřičně zavrtěl hlavou a obezřetně šplhal ke vchodu do bitevníku, přece jenom mohl něco přehlédnout.

Země si přála, aby vyzvěděl záměry mozepi. V soustavě Mnavui se především ujistil, že jsou vskutku odpornými arogantními povýšenci, což poznal už dřív, a přidal další nálezy téhož typu. Například zjistil, že mozepi sice kupují ultramoderní pozemské bitevníky třídy heliod, které si tady mírně vylepší, ale používají je pak jako levné učební pomůcky a cvičné cíle.

Otevřel hermetický vstup a prošel jím do pilotní kabiny heliodu. Napřed předpisově ověřil jeho uzavření a teprve pak se otočil, aby zjistil, pod jakým převítem bude dnes trpět.

„PŘELUD!“ vyjekl anglicky, když v křesle kopilota spatřil modrého mozepe. Nevěřičně vytřeštil oči a úplně zapomněl dýchat. Asi pořád spí a vnímá snovou fantasmagorii!

Zamrkal, ale nic se nezměnilo. Pořád viděl nezvyklého zkušeného inspektora a zíral na něj, jako by právě zahlédl kmotřičku smrt skloněnou nad návodem k nové plazmové kose. Vždyť modrých žilo v Mnavui jen osm a patřili do absolutně nejvyšší *gujmire*, do věčně žijící elity nekonečně nadřazené všem elitám! Proč by někdo z nich sestoupil z nebeské sféry až na samotné dno společnosti, aby prověřil neoblíbeného pozemšťana?!

Modří svou fyziologií náleželi k rase sněhových mozepi, od nichž se lišili jen kůží zabarvenou regeneračními procedurami. Kdyby se natřeli na bílo, nedali by se od nich rozeznat. Všichni sněhové mívali vystouplé obličejové hrboly, které jim dodávaly výraz přísnosti. Začínaly v místě lidských lícních kostí a sbíhaly se pod jejich drobným rozpláclým nosem, čímž vytvářely písmeno „V“ s hrotem těsně nad úzkými ústy.

Inspektor udivoval jejich nezvyklou ostrostí, což naznačovalo, že má geny samce u sněhové rasy dost neobvyklé. Jak Avien vypátral, mozepští novorozenci se syntetizovali v umělých

dělohách a záměrně se tvořili bez schopnosti rodit přirozenou cestou. Neexistoval tak důvod k udržení početní rovnováhy mezi pohlavími, jejichž rozlišování se kdysi pradávno vytratilo i z řeči mozere. Od snědé *gijini* rasy se vyráběli převážně samci, aby se využilo jejich nadání na techniku, a od sněhových se naopak syntetizovaly většinou samice kvůli talentu memozpytek schopných poznat lež.

Vtom Avien ucítil tupou bolest v hrudníku a automaticky se zhluboka nadechl. Asi opravdu nesní a jenom zírání na živou demonstraci úsloví, že vesmír nezná nemožnosti.

„*MozeMoajepe*,“ zapěl v mozere a opožděně provedl předpisový pozdrav k zemi vztyk, který sám nazýval vytíráním podlahy. Poté ještě natočil dlaně vpřed, jako by ukazoval, že si příkladně umyl ruce.

Oslovení znamenalo „Vznešený Modrý-pe“, kde částice „pe“ určovala osobu jednotného čísla. Tradičně se propůjčovala také názvům válečných lodí. Její vynechání se vždy považovalo za hrubou urážku, a tak se modrým raději přidávala i ve zdvořilostním překladu.

Jeho nezvyklý inspektor nijak nezareagoval, podobal se soše vykoupané v indigu.

„*MiegareTuevMämlje*,“ zaburácela výstraha katapultovacího systému, tedy „Vesmír brzy bude“, a rozezněla kabinu stylem operní árie. Tak se vyslovovala i mozere, jen bez mezer mezi slovy. Jejich začátky se v řeči naznačovaly pouze přízvuky a při fonetickém přepisu do latinky se u víceslovných spojení zdůrazňovaly velkými písmeny.

Avien vklouzl do pilotního křesla a provedl předstartovní přípravu, pořád trochu rozklepaný nervozitou. Stihl všechny úkony tak akorát.

„*Šteire. Febere. Sywosore. Miegare*,“ zadunělo, tedy: „Černá. Šedá. Bílá. Vesmír!“

Buben karuselu se pootočil, heliod polapila katapultovací mechanika a vymetla ho ven. Poblíž něj se objevily i bitevníky dalších tří adeptů. Při každém startu si Avien připadal jako náboj v Gatlingově kulometu. Nějak podobně fungovaly i karuselové katapulty. Za dvanáct vteřin vypustily i dvě stě lodí, avšak jejich zpětné vtažení trvalo mnohem déle.

Ocitl se v temném vesmíru a z jeho prázdnoty ho probodávala světla hvězd tak jasná, že mu tělem projížděla ostrá čepel záře mléčné dráhy, zde vypadající trochu jinak než na Zemi a nazývaná „řekou megalů“. Brzy se však zorientoval a objevil konstelaci drápů a horských štítů. Už věděl přesně, kam ho odvezli. Zkouška se konala mimo hvězdnou soustavu Mnavi.

Roztáhl odraznou plochu optického teleskopu na maximum, aby si domněnku ověřil, a po chvíli vypátral mdlé rudé světlo pětice rozžhavených odštěpků, které se při katastrofě odtrhly od temné hvězdy a ve vzduchoprázdnu dosud nevychladly.

„Heliod je ve hvězdné soustavě Štavifére,“ oznámil inspektorovi.

Tady to znám, radoval se v duchu. Uspěl jsem kdysi u zkoušky na Ledové královně u Marsu, kde mě dusil Megasívrť Fidor, zde to sfouknu taky.

„Roje se přeberou od předchozí skupiny,“ smetla nová zpráva krátký závan lepší nálady.

Nebude se doplňovat munice? podivil se. To se nic nevystřílí?!

Navigace ho dovedla k přilétající čtveřici rojů a označila mu za partnera nejvzdálenější z nich. Vykomunikoval s ním převzetí a sledoval, jak se na něho postupně přepojují roboskočky. Ty se heliodům podobaly tvary svých trupů ve formě polovin zploštělých elipsoidů, ale tak protáhlých, že zdálky připomínaly šupinky na výletě po vesmíru. Letěly však bez osádek coby externí palebné jednotky velícího bitevníku.

V mozere se jim říkalo *GoninzuFowanri*, ale Avien se v záplavě emzáckých pojmů ztrácel i po devatenácti měsících. Tvořil si vlastní slovník. Mozepské slovo *goninzure*, kde koncové „re“ bylo částicí podstatného jména jednotného čísla, si už překládal jako skokáč a *fowanre* zase označovalo pokročilejší dron blízký robotu, a tak se *GoninzuFowanre* stalo roboskočkou.

Přebрал jich všech čtyřicet osm. Třicet pět roboskoček se nacházelo v pasivním módu na znamení svého zničení cvičným zásahem. Po převzetí se opět aktivovaly a všechny oznámily letovou způsobilost, ale sedm z nich už nemělo čím střílet a zbytku zůstala sotva třetina energie pro lehké zbraně. Metače min zely všude prázdnotou a kanóny raketové munice hlásily prázdné zásobníky.

Zasraní škůdci! Odzbrojili mě, zaklel v duchu.

„Zkušební číslo třináct postrádá munici a žádá doplnění!“ vyslal v mozere na školní nosič.

„Osm se také ocitlo bez min a munice!“ zaznělo vysílání z dalšího heliodu.

„Číslo devět má zcela prázdné zásobníky,“ přišla nová žádost.

„Desátý má rovněž účinné zbraně mimo provoz,“ zakvílel i poslední adept zkoušky.

„Cvičný cíl byl již hodně poškozený. Piloti by nadbytkem munice získali příliš výhod. Vystačí s tím, co mají. Přečtou si pokyny a odletí,“ uřál velitel školního nosiče veškeré protesty.

Závěrečný pól obdrží pokaždé vše nejhorší, pomyslel si Avien hořce a otráveně se zahleděl na instrukce, které se mu promítly na čelní průzor.

Zkouška simuluje přepadovou akci. Bitevník je zprvu poničený předchozími boji, a tak pilot musí napřed doletět k okraji rovníkového pásma asteroidů Štavifére a kontaktovat skrytou základnu, která provede opravu, věnuje pilotní implantát a sdělí závěrečný úkol.

Trestné body budou uděleny za každé přetížení odmetadel nad polovinu maxima. A test zcela vyhasne po překročení časového limitu dvě a půl vonere.

Avien si přepočítal udanou dobu na tři pozemské hodiny a deset minut. Když potvrdil, že všemu rozumí, zobrazila se mu prostorová mapa s vyznačeným bodem vstupu do hyperkanálu a polohami školního nosiče, temné hvězdy a jejich hlavních oběžnic a pásů asteroidů. Memoroval si údaje a přepočítal si vše na pozemské míry. Od cvičné stanice ho dělilo padesát osm gigametřů, tedy zhruba dvě pětiny vzdálenosti Země od Slunce.

Mapa po chvíli zhasla a spolu s ní potemněla i většina přístrojů. Na pilotním panelu už zářily jen mdlé indikátory optického teleskopu, zaměřovače a synchronizace roboskoček.

Zkusil napřed jeden mikroskop. Jeho bitevník a doprovodné roboskočky zmizely tam, kde právě byly, a teleportovaly se o osmdesát kilometrů dál. Na místě, na němž se vynořily z prostoru, se nacházelo pouze ojedinělé prachové zrnko. Roboskočka, která na něj natrefila, ho hravě odhrnula. Jen nepatrně zatížila své odmetadlo, *cůnjaware*, které antigravitačním polem odklánělo drobnosti, aby šetřilo pancéřování trupu.

Jdu si hrát s nebeskou mechanikou, pomyslel si Avien.

Musím si přece užít svůj poslední let tady, zkusil se pozitivně naladit, ale jen ho zmučil stesk po domově. V Mnauvi se sblížil jedině se sněhovou mozepe Yve z mezihvězdné *Aviwenorepe*, zatímco na Zemi ho čekaly desítky přátel. A především Oxana. Žil tady ze vzpomínek na jejich krátké společné chvíle.

Mukle, Oxana je daleko, ale Štavifére blíž! napomenul sám sebe v duchu za toulky budoucností, která momentálně ležela doslova ve hvězdách. Pokud u dnešní prověrky neuspěje, nepovolí mu odlet domů.

Zahájil sestup ke Štavifére. Už nesvítila, ale pořád na okolí

působila gravitací. Na nižší orbity klesal mimoprostorovými mikroskopy, jimiž prováděl nádherné teleportace. Ty se daly uskutečnit jen na omezenou vzdálenost, ale mohly se opakovat rychle za sebou.

Postupně zvýšil frekvenci repetice skoků tak, že se zdánlivě pohyboval desetinkou rychlosti světla. Šlo jen o výsledný stav, protože ve skutečnosti kroužil kolem temné hvězdy stejně jako další objekty. Pozoroval vesmír pouze v době mezi jednotlivými mikroskopy, kdy se jeho loď krátce nacházela v bodech pomyslné tečkované čáry.

Občas nuceně akceleroval gravitačními pohony, aby si zvýšil prostorovou oběžnou rychlost a nepřecházel na příliš protáhlé eliptické orbity. Nesnažil se o časté korekce. Každou se totiž dostával víc dopředu a mohl by přeletět cílovou stanicí.

Řídil se i intenzitou zatížení odmetadel a v čistších prostorech riskl i hopsání čtvrtinkou. Sám netušil, jak dospěl k tomu, že někde může rychleji. Spoléhal na svůj cit pro vesmír, což ostatně prověřovala úvodní fáze zkoušky. Dobří piloti využívali pomůcek, ale mezihvězdní díky intuici zvládli v nouzi i let bez nich.

Po necelé půlhodině se přiblížil na gigametr k rovníkovému pásu asteroidů. Téměř se trefil. Od stanice ho dělilo jen pět megametrů.

Zkorigoval orbitu svého roje, aby vedla podél pásu asteroidů a získala jeho oběžnou rychlost, a poté nechal heliod i robotskočky plout setrvačností.

„Pilot dorazil ke skryté základně a čeká, až se mu ozve,“ informoval inspektora.

„Zkoušený splnil úvodní část v nejlepším čase ze všech,“ promluvila navigace a vzápětí ožila veškerá výbava jeho školního heliodu.

Na zadní servisní skříňce cvakl zámek jedné přihrádky a v jejím nitru se rozblíkala kontrolka, což stanice komentovala:

„Základna opravila bitevník a dává *vadure* a závěrečný úkol zničit nepřátelskou pevnost. Pozor, poslední zmíněná monitoruje okolí zaměřovači.“

Navigace zobrazila i polohu cvičného cíle v podobě většího asteroidu, který se nacházel na vnějším okraji rovníkového prstence a povýšil se na iluzi pevnosti. Obíhal kolem temné hvězdy na orbitě s poloměrem padesáti jednoho gigametru, tedy zhruba stejně daleko jako Merkur od Slunce, a byl od Aviena vzdálený o třetinu své oběžné dráhy.

Skrýt se před jeho zaměřovači půjde jen kličkováním mezi asteroidy pásu, což si žádalo vidění drobných překážek na větší vzdálenost. Používala se k tomu analogie pasivního radaru s dosahem až čtyř gigametru založená na biologické podstatě, na uměle vytvořeném tvorů ze dvou světů, toho hmotného, *fénre*, i druhého *méršténre*, tedy temné hmoty. Pomocník se nazýval pilotní implantát *vadure*. I s ním bude proplétání mezi asteroidy obtížné a půjde skákat nejvýše desetinkou, což dávalo hodinu cesty.

Avien nechal navigaci, aby aktivním zaměřením vyhledala ostatní adepty. Zatímco pracovala, odpoutal se a proplul kabinou k naznačené přihrádce. Vylovil z ní sáček označený zkušebním číslem 13, obsahující dózu s *vadure*. Odšrouboval její víčko a strčil konec ukazováčku do výživného roztoku tak hustého a lepivého, že nehrozilo, že v mikrogravitaci uletí ven.

Čekal, až se mu pijavicovitý implantát přisaje na prst, ale nic se nestalo. Vnímал jen ostrý puch dráždící jeho nos. Požádal automatickou správu nářadí o bodovou svítilnu a posvítit dovnitř. V roztoku plavala *vadure*, ale svraštělá a černá. Zůstala v něm pouze její hmotná část, *méršténre* podstata se již navrátila tam, odkud přišla.

„*Vadure* je již jen hniјící *fénre*,“ konstatoval nevěřičně a štípl

se do levé dlaně, aby se probral ze špatného snu. Vnímal tupou bolest, což ho rozesmutilo ještě víc. Byl vzhůru, jen jeho okolí se měnilo ve stále děsivější noční můru.

Modrý-pe si pootočil křeslo a zahleděl se na svého pilota, ale nic neřekl. Nedal ani najevo, že si tvrzení chce ověřit. Ostatně nemusel, stačilo mu jen se nadechnout. Dál připomínal bitevního robota, který jen nečinně monitoruje situaci a čeká na aktivační událost, aby poté vykonal cosi zničujícího, o čemž se jeho okolí předem nedozví.

Avien se cítil na omdlení – ani ne tak ze smradu v kabině jako z vidiny svých nadějí na vysněný návrat domů, rovněž páchnoucí hnilobným rozkladem.

Otráveně strčil svítilnu do náradí. Znechuceně hodil dózu zpátky do schránky a zabouchl její dvířka tak zlostně, že zpětnou reakcí odplul až ke stropu kabiny. Automaticky spuštěné odsávání zápachu ho unášelo k mřížce ventilace. Táhlo tam i sáček, na němž se výsměšně červenaly mozepské znaky čísla 13, symbolu smrti. Nějak tak viděl osud své letenky na Zemi, pokud neuspěje.

Prosebně pohlédl na instruktora. Modrý-pe nic neřekl, ale z boční kapsy svého skafandru vyndal ochrannou dózu, odšrouboval její víko, namočil koneček ukazováčku do výživného roztoku a pak si ho přiložil k nosní dírce. Vylákal odtud bílou *vadure*. Když mu celá vylezla z nosu na prst, vložil ji do dózy, kterou pečlivě zavřel a vrátil zpátky do kapsy.

„Půjčení se předpokládalo, ale bitvy se nevyhrávají očekávanými kroky,“ zapěl zamýšleným nápěvem. „Pilot doletí odtud včas i bez pomůcky a překvapí protivníky.“

Jak? zabědoval Avien. Nenapadalo ho cokoli užitečného. Bez vidění pilotního implantátu nemůže rychle skákat mezi asteroidy. A poletí-li pomalu, nesplní časový limit zkoušky. Stejně tak dopadne, když se vrátí na nosič pro novou *vadure*.

„Detekovány tři spřátelené roje,“ narušila ticho navigace a ukázala jejich polohy.

Nechci! zděsil se v duchu. Ano, existovalo řešení. Může počkat na další adepty a požádat je, aby ho navěsili na své ovládní roboskoček, ale už teď se mu dělalo mdlo z toho, jak by musel ponížene škemrat, než by mu vyhověli.

Proč modrásek jen mlčky vejrá, jak pluju pod stropem? přemýšlel zoufale. Jak dlouho už žije? Může pamatovat i dobu našich lovců mamutů. Ví víc než já. Proč mi trochu nenapoví?

Modří mozepi sice uráželi okolí povýšeností a prezíravostí, ale žili již tisíce let. Během nich nasbírali četné zkušenosti a disponovali chytrostí mimořádných géniů. Netušil schopnosti svého inspektora, ale asi budou několikanásobně lepší než jeho samotného. Ve srovnání s ním se nyní opravdu cítil jako nejnatvrdejší *Olambak* ze všech *Olambaků*.

Vtom Modrý-pe naznačil ve vzduchu mozepský glyf, jehož výslovnost se do latinky přepisovala hláskou „š“.

Aha! Odkazuje na Štavifére! usoudil Avien.

Rychle vzpomínal na vojenská cvičení u temné hvězdy, při nichž dělal sparing partnera profesionálům, s nimiž létali i četní veteráni dávné války. Asistoval jim tady už osmkrát. Vždy se dlouhé hodiny plížil v tréninkovém modulu mezi asteroidy a snažil se uniknout odhalení. Když se prozradil, uhýbal fiktivním střelám a zkoušel odvetu. Obojí se mu občas dokonce i povedlo.

Veteráni si od něj udržovali odstup, ale bez opovržení, což bylo příjemnou změnou oproti aroganci kolegů z výcviku. Vždy mu dovolili i to, aby si sám proletěl část trasy připravené pro ně, a občas utrousili cennou radu.

Věděli, že zachránil *Aviwenorepe*, a již od druhého cvičení ho nechávali pilotovat bitevní mezihvězdný nosič *Mocný vládce vesmíru*, *NaivlsémaiMiegape*. Nic tím neriskovali. Široký

a přímý hyperkanál spojující soustavy Štavifére a Mnauvi nevyžadoval jakékoli manévry. Když tudy Avien frčel, s rukama položenýma na kulovitých pilotních ovladačích, připadal si jako malý kluk, který právě testuje tatínkův sporták na rovné dálnici, kde stačí jen vyrazit přímo vpřed.

JASNĚ, DÁLNIČE! blesklo mu hlavou. *Kolem temné hvězdy je méně svinstva!*

„*HasesAegyjeNaogyre!*“ poděkoval uctivým nápěvem. „Mluvící vyjadřuje vděčnost.“

Vrátil se do pilotního křesla a poprvé od začátku zkoušky se s neskryvaným obdivem zahleděl na Modrého-pe. Radoval se, že ho doprovází tak výjimečný zkušební komisař, který se nebojí ani temné hvězdy. Proletět těsně kolem ní, to si troufli jen váleční veteráni, a to zdaleka ne všichni, pouze ti největší hazardéři.

Zakázaná zbraň

„Mluvící poletí kolem temné hvězdy, kde je prostor čistší, což dovolí skákat rychleji i bez *vadure*,“ vysvětloval Avien v mozere a zadával parametry zamýšlené cesty do navigace.

„Mluvící doletí k cíli spolu s ostatními adepty a zcela nepozorovaně,“ shrnul výsledky.

Modrý-pe mu neodpověděl. Odvrátil pohled od pilota a znovu se zadíval vpřed.

Snad to zvládnou, přemítal Avien. Kolem temné hvězdy sice letěl, dokonce dvakrát, ale pouze jako cestující, když ho tudy urychleně dopravovali na jeho vzdálenější posty stážisty.

Využil toho, že je zatím mimo dosah zaměřovačů cvičné pevnosti. Vedl roj po eliptické orbitě v méně zaneřádném prostoru vysoko nad pásem asteroidů. Upíral zrak na chabou náhradu *vadure* v palubním radaru a vyhýbal se větším překážkám. Za dvanáct minut klesl o dvacet jeden gigametru, kde už začínal čistší prostor. Hlubší ponor neriskoval.

Napřed zvýšil oběžnou rychlost, což potřeboval k udržení se na nižší orbitě, a následnými přeskoky se navedl na kruhovou dráhu, přičemž bázlivě sledoval Štavifére.

Dávným astrotechnikům kdysi vypověděla své služby. Na třináct pozemských hodin zazářila žářem supernovy a poté se zhroutila. Nezkolabovala však v trpaslíka nebo na gravitační past černé díry, ale propadla se kamsi jinam. Zakryla se závojem horizontu událostí v podobě temné krusty, zpod níž neuniklo nic ven, a to nejen průzkumné sondy, ale ani světlo. Netušilo se, co je pod ní. Možná že by bájní megalové, stvořitelé vesmíru o rozměrech galaxií, věděli více, ale ti menší tomu nejspíš nikdy neporozumí.

Temné hvězdě se říkalo Štavifére, což vzniklo zkrácením jejího mozepešského názvu *ŠteiwuAviFénutore*, Temnočerná hvězdná krusta. Hovorově se její jméno používalo i k označení něčeho tajemného, čemu nikdo nerozumí.

Dnes už nesvítila, ale obíhalo kolem ní několik odštěpků, které se od ní oddělily během jejího zhroucení. Dosud nevychladly a jejich načervenalé světlo se lámalo kdesi na rozhraní zdejší dimenze a závoje horizontu událostí. V místě Štavifére vznikala iluze prasklin v černém fleku s nepravidelnými okraji, který vypadal jako karbanátek spálený v troubě na uhel.

Avien viděl temnou hvězdu pod zorným úhlem šířky dlaně ve své natažené ruce a děsil se hrůzou z neznáma, které mrazilo hůř než vzpomínka na smrt. Z té se také nikdo nevrací, ale vykládala se o ní řada báchorek, jako třeba tvrzení, že bude spánkem bez konce. Každá bytost si časem vybrala svou iluzi. O temné hvězdě se ale nic nepovídalo. Ani ti nejučenější se nesnažili věstít, co se stane s těmi, kdo se propadnou pod její krustu, jelikož nerozuměli její podstatě. A absolutní neznámo lisovalo duše živých na ustrašené loužičky.

Připadal si teď, že balancuje nad ústím trychtýře drtičky.

Věděl, že nesmí podlehnout iluzi bezpečné vzdálenosti. Skutečná krusta ležela blíže, než se zdálo jeho očím i přístrojům ošáleným lomy světla. Údajně se z ní někdy vytáhl i dlouhý všežravý jazyk, což dokazovala prázdnota pod vnitřním okrajem rovníkového prstence. Così odtud vysálo většinu nečistot.

Modrý-pe tentokrát pozorně sledoval manévr. Avien navedl roboskočky pod sebe, tu nejspodnější umístil až do vzdálenosti sto megametru od heliodu a ostatní uspořádal do ochranného půlkruhu. Když některá z nich zmizí, pozná, že se příliš přiblížil k hranici mezi světem živých a čímsi mimo něj.

Třetina orbity, po níž teď letěl, měřila jen šedesát dva gigametru. Prostor zde byl tak čistý, že skokové teleportace se i bez implantátu daly opakovat tak rychle za sebou, že se jimi přemísťoval zdánlivě půlcíčkem, takže úsek urazil za sedm minut.

Poslední dva gigametry si Avien rezervoval na výstup k vnějšímu okraji prstence. K pevnosti se plížil nízko nad asteroidy, aby unikl zaměřovačům cvičného cíle. Skoky se ploužil maximálně dvacetinkou céčka a komplikované úseky překonával pouze gravitačními pohony, čehož využíval i k postupnému snižování oběžné rychlosti, neboť stoupal na vyšší orbity. Následnými přeskoky v prostoru pak korigoval svou trajektorii, aby zůstala kruhová.

Po čtyřiceti minutách manévrování se dostal půl gigametru od cílového asteroidu, dnes upgradovaného na nepřátelskou pevnost, aniž byl odhalen. Nasbíral však devadesát pět trestných bodů za přetížení odmetadel, která nedokázal v náročných podmínkách šetřit.

Odhadoval, že ostatní adeпти se živými pilotními implantáty se sem proplíží skoky mezi asteroidy zhruba za hodinu, stejně jako on, takže se brzy objeví. A skoro se trefil. Navigace je sama vypátrala, navolila ochrannou komunikaci a načetla si jejich souřadnice. Označila jejich školní bitevníky i roboskočky

za spojence. Řídicí jednotka cvičné pevnosti ignorovala relace nutné k vyloučení zásahů omylem, takže stále nevěděla, že je někdo poblíž.

Na mapě přibyly tři roje unášené setrvačností v horní vrstvě pásu asteroidů spolu s údaji o době jejich přiletu. Předběhly ho jen o dvanáct minut. A kupodivu pořád vyčkávaly.

Co je zdrželo? podivil se Avien v duchu. Adepti měli drobtý munice stejně jako on, a s nimi provedou leda jediný nálet. Většinu roboskoček musejí poslat na pevnost, aby zahltili její střeleckou jednotku. Sami zaútočí v zákrytu za svými obětními beránky a vystřílejí vše zbylé v naději, že trefí klíčový prvek hned napoprvé. Pak se mohou už jen vrátit na nosič.

„Mluvící se k nim přidá,“ nadhodil. Nenáviděli ho, ale určitě uvítají posílení svého koordinovaného útoku. Čím víc jich bude, tím získají lepší šance.

Druzí ho znovu předběhli. Všechny tři heliody se k němu na jednu připojily na havarijním kanálu. Na průzoru uviděl trojici obrazů kabin a kvůli zvýšení srozumitelnosti se pod nimi objevily i automaticky vytvořené titulky v mozere.

„Oba oslepli... oči pálí...“ blekotala osádka devítky schoulená na sedadlech tak, že jim nebylo vidět do obličejů. Jejich kabinou chaoticky pluly medikamenty vysypané z lékárny.

„Štavifére se mstí...“ bědovali na školní lodi s číslem osm. K očím si tiskli obinadla a kolem jejich hlav kroužily otevřené dózy, z nichž odlétaly kuličky roztoků.

„I ZEMÁK OSLEPNE!“ syčivě zavřeštěl adept v posledním heliodu s číslem deset. „Zemák neunikne... Démon stíhá prvního zmíněného...“ dodal skřehotavým nápěvem rozsudku smrti a vůbec se nestaral o to, že se právě přiznává k předání informací nepříteli.

Sundal si obinadlo a přiblížil oči těsně ke komunikátoru. Bylo vidět, že jeho bulvy se potáhly černým povlakem, po

němž se klikatily drobné prasklinky, které dotvářely celkový dojem podoby krusty temné hvězdy!

„Zrádci...“ vyblekotal pilotův instruktor a rovněž odhalil své černé oči.

Nový test? Simulace přepadení? přemýšlel Avien zmateně. Četl nesouvislé bláboly a marně se snažil dopátrat jejich smyslu. U Štavifére se nikdo nezdržoval dlouho a nevybudovala se u ní jediná stálá základna. Mrtvá hvězdná soustava se využívala leda jako vojenský polygon, na němž lze bez obav zkoušet jakékoli zbraně.

Odpověď na vtíravou otázku zazářila v dálce. Narýsovala jí tam linie energie, která v okolí pásu narážela na četná zrnka prachu a proměnila je v ohnivou stopu tvořenou tisícer jisker. Její okraj minul Avienův heliod o pouhých pět kilometrů. I když problikla na pouhý zlomek vteřiny, navigace ji zaznamenala a odhadla pozici střelce na gigametr a čtvrt za cvičným cílem.

A TO VE SMĚRU OBĚHU ASTEROIDŮ!

Avien zareagoval zcela instinktivně a ukryl školní bitevník za nejbližší chondrit. Nakázal roboskočkám stáhnout se za další tělesa v pásu. V duchu poděkoval okolním asteroidům, skvělému úkrytu i rušičce vysílaných signálů parazitními odrazy.

Posádka tajemné nepřátelské lodi se určitě dozvěděla od zasažených, že Avien před nimi získal velký náskok. Nenapadlo ji, že letěl jinudy. Domnívala se, že jí proklouzl, již provedl útok na cvičný cíl a vrací se na nosič. Začala ho pronásledovat. Svůj omyl zjistila až gigametr a čtvrt od něho. A skokáče se nebezpečně přetěžovaly, pokud se s nimi vyrazilo do blízkosti těles proti směru jejich oběhu či rotace. Trvalo by jí hodinu, než by se sem vrátila silně redukovanou skokovou rychlostí, tedy stejně dlouho jako oblet celé Štavifére.

Zkusila výstřel z energetického děla. Zacílila na polohu

Avienova heliodu, kterou odhadla podle zachycené ochranné komunikace, avšak naštěstí s menší chybou.

„Vznešený Modrý-pe, kdo zaútočil?“ otázal se Avien inspektora. Třeba existují skryté politické souvislosti. „Ghutové, mnaulkiljové, sansorité?“

Ani jedna možnost nedávala smysl. Kvůli čemu by někdo zahájil válku přepadením školních lodí, což by mu nepřineslo žádnou počáteční výhodu?!

„*LeosLäoðeos!* Jak mluvící očekával,“ pochválil inspektor svoji předvídavost.

Název znamenal „Příliš dlouho“ a říkala si tak frakce povstalců proti věčným vládcům. Modrá Megivene Anavépe sice sama sobě nadělila předlouhý titul Vznešená vůdkyně mozepi žijící už celé věky, ale očekávalo se, že o něj brzy přijde. Ztratila většinu příznivců po trapné porážce pozemských fighů, na něž vsadila před půl pozemským stoletím, čímž nebezpečně pochybila ve zření budoucnosti. Mnozí z toho usoudili, že již příliš dlouho nevnímá vůli megalů a pouze ohrožuje ostatní věčnými přehmaty, takže není vznešená, jen pomýlená.

„Mluvící ošálil amatéry průletem kolem Štavifére,“ zazpíval Modrý-pe výsměšným nápěvem. „*Gajgosunevore* nepomáhalo příliš dlouho těm odpadlíkům!“ dodal jízlivým tónem a namířil levačku na nepřítele v gigametrové dálce.

*

Avien poprvé uslyšel slovo *gajgosunevore* za Třináctidenní guerilly, i když pouze jako lež albínského zmetka Ipukú. Zpovídal tehdy mozepského pilota *Aviwenorepe*, o co jde, ale dozvěděl se jen sbírku polopravd.

V soustavě Mnavi tahal informace z mozepských veteránů. Vysloužil si řadu napomenutí, že se zajímá o zlé věci, ale sem

tam od někoho získal nový střípek mozaiky. Některé z nich byly opět dezinformacemi, ale dalším postupným vyzvídáním filtroval pravdivé dílky skládanky. I když ještě nesestavil celý obraz, jen jeho fragmenty, dovedl již odhadnout nejen podstatu démonické zbraně, ale i důvod sverpého mlčení o ní.

Řada vyspělých civilizací používala různé typy obranných zpomalovačů, které přetěžovaly vše využívající temnou hmotu v okolí jejich planet, čímž zabránily vetřelcům v rychlejších skocích a učinily z nich snazší cíle. Mozeři zkoušeli zkonstruovat mobilní verzi. Uspěli a jejich výtvor dostal název *gajgosunevore*, v otrockém překladu „hostující démon“, jelikož nejen zpomaloval soupeře, ale také oslepoval piloty. Získali jen částečnou výhodu, a to kvůli dvěma omezením, jimž veteráni říkali hmotná pouta (*FénRäyzakri*).

Pilot, který vezl *gajgosunevore*, si nesměl vzít *vadure*, aby sám neoslepl. A bez ní létal pomalu. Pokud zbraň vypnul, po opětovné aktivaci nabíhala nepříjemně dlouho. V závislosti na prostředí jí trvalo až hodinu a čtvrt, než opět dosáhla plného výkonu.

Časem i protivníci vyzvěděli, jak se vyrábí *gajgosunevore*, a všem začal prudce klesat počet vidících pilotů. Nakonec se uprostřed zuřivých bojů uzavřela vzájemná dohoda, že již nikdo nebude používat tenhle děs a zapomene se i na jeho samotnou existenci.

*

Avien zaraženě pohlédl na Modrého-pe. Uvědomil si, že už delší dobu vnímá povznášející nezemskou lehkost, jakési nádherné mrazení doteku vysněných andělských sfér věčného štěstí. Nechápal své pocity a zmateně vrtěl hlavou.

Zbraň přirovnávaná k démonovi by přece měla drtit hrůzou!

Ale možná jde jen o pověru. I zlí lidé se málokdy poznali na první pohled. Ti nejnebezpečnější působili skvělým prvotním dojmem a v budoucích obětech evokovali nadšení. Předem varovat svou kořist, to není ani úspěšnou taktikou myslivců, ani strategií mazanějších démonů.

„Potřebná informace byla již zjištěna. Pilot odletí pryč!“ rozkázal Modrý-pe.

„Mluvíci napřed stanoví vhodný kurz,“ vzepřel se Avien hře na splašeného zajíce.

Propočítával trajektorie a stáhl z oslepených lodí i snímky jejich zničení. Zkoumal neostrý obraz lodi útočníka ve tvaru protáhlého vejce. Potěšilo ho, že kolem ní nevidí roj.

Modrý-pe úplně zapomněl na ohrožení a nechápavě na pozemšťana zíral. Vypadal, jako by poprvé po tisíci letech slyšel námitku. Dlouho jen nevěřičně lapal po dechu, poté namířil na pozemšťana pravou ruku jako pistoli, ač nedržel žádnou viditelnou zbraň.

„Provinilec vysvětlí důvody!“ sdělil výhružnou melodií. „Mozere prvního zmíněného však uráží vznešenost megalů. Zemák promluví radši angličtinou. Mluvíci bude rozumět.“

Avien věděl, že se v nápěvech jejich složité řeči příliš nezlepšil, ale takhle ostrou reakci nečekal. Cítil se mizerně. Dnes se mu nic nedařilo a všechno dělal špatně! Vysloužil si předání likvidátorům, v mozere *suadari*, neboť neuposlechnutí příkazů modrých se považovalo za těžký zločin. Naštěstí šlo o jeho první prohřešek, a tak ho nepopraví, jen u nich ochraptí od bolestného řevu.

„Chci se konečně probudit ze zlého snu!“ vyhrkl Avien anglicky, přivřel oči a doufal, že už opravdu uvidí odlišnou realitu, v níž zmizí modří i *gajgosunevore*.

„Pilot se může teď probudit leda do příštího života,“ zapěl Modrý-pe a kupodivu nasadil i povzbudivý nápěv. „Ztratí však

vzpomínky i vědomosti, neboť nemá *jadwere*," zmínil mozepský přívěsek řízené reinkarnace. „Útěk nabízí lepší budoucnost.“

„Všechny možné trajektorie jsou ale špatné," vzpamatoval se Avien a promítl výsledky propočtů navigace. „Štavifére ne-svíí. Lze u ní rychleji znovu zapnout zbraň. Pilot nepřátelské lodi ji deaktivuje, vezme si *vadure* a snadno nás polapí. Musíme se skrýt!“

„Chybný předpoklad," opravil ho Modrý-pe. „Kolem Štavifére je prostředí příliš rozvířené, a tak naopak zpomalí opětovný náběh *gajgosunevore*. Poslední zmíněné se aktivuje rychle velmi daleko od hvězd," přihodil další střípek do mozaiky vědomostí.

„Poletí-li protivník těsně kolem temné hvězdy, tak..." ukázal Avien jiný propočet.

„Znovu nesprávná úvaha," skočil mu Modrý-pe do řeči. „Útočník se nepřiblíží víc ke Štavifére. Poslední zmíněná by se rozbouřila polem *méršténre* ničitelky a nasála by ji.“

„Omlouvám se tedy, můj protest zavinila neznalost. Zvýším palebnou sílu. Navěším na sebe prostředky zraněných..."

„Útočník nemá roj. Pilot neztrácí čas záchranou," uhádl Modrý-pe skutečný důvod návrhu.

„Bude splněno!" přitakal Avien. Dráždil hada bosou nohou už dost dlouho. A nerozbrečí se, když zahynou adepti, kteří ho pokládali jen za méněcenného zemáckého zmetka. Ostatně sami mu s oblibou připomínali, že vesmír není lůžko, *MiegareMämsyleMielare*.

Vtom Modrý-pe dusivě zalapal po dechu. Vytřeštil oči na projekci komunikace s trojicí oslepených lodí. Odroloval záznam výkřiků zpět a zobrazil fragment od pomstychtivého adepta z heliodu s číslem deset.

„Představený nosiče tvrdil... že *Olambak* dnes pohasne... a zmíněný přesto vidí..."

Jeho nářek naznačoval důvod, proč se představený školního nosiče postaral, aby roje neměly nic, čím by ohrozily loď s *gaj-gosunevore*. Podstrčil Avienovi shnilou *vadure* v očekávání, že Modrý-pe mu přenechá tu svoji, čímž sám unikne oslepnutí.

Interní válka mezi mozepi! pomyslel si Avien. V předchozím seznamu možných protivníků vynechal ty nejvražednější, ale nahlas to raději nevyšlo.

„Pozemšťan před odletem navěsí oslepené a jejich roje,“ rozhodl Modrý-pe.

Jo, vyděsíme jimi spiklence a rozložíme jejich soudržnost, odhadl Avien jeho záměr.

„Zranění přepnou ovládání na mluvícího. Budou navěšení a odtazeni,“ vyslal pokyn v mozere. Dva roje zareagovaly a vyhověly, ale osádka devítky zmatkovala. Tak ať si tady zůstane.

„Pilot čeká!“ zazpíval Modrý-pe. Tři vteřiny se mlčky soustředil. Neukázaly se žádné přijaté povely, jen se náhle objevilo oznámení, že se poslední roj také napojil a všechny zasažené heliody se převedly na pasivní režim, při němž už osádky nemohly zasahovat do řízení.

Avien jen zamrkal úžasem. Právě ulovil další významný střípek znalostí. Modří vládci si nejspíše zařídili šikovná zadní vrátka do veškeré důležité mozepské techniky coby svoji bezpečnou obranu proti případným revoltám podřízených.

Raději to nijak nekomentoval a koncentroval se jen na převzetí rojů a jejich převedení na vhodné pozice. Operace mu zabrala sedm minut. Opravdu zatraceně drahá akce!

Poté zahájil sestup. Předpokládal, že útočník bude dost daleko, a tak vystoupal vysoko nad pás asteroidů, aby se dostal do čistého pásma. Žel, tady ho zaměřila palebná jednotka pevnosti. Modrý-pe se na ni zkusil napojit, ale neuspěl.

Avien kličkoval s roji a divokými manévry unikal cvičné palbě. Skoro nepřetržitě slyšel kvílení svého skokáče ničeného

průlety poruchami prostoru a naskakovaly mu trestné body za přetížení odmetadel. Třikrát zaslechl i zlé zadunění od nárazů drobností na pancíř jeho heliodu. Veškeré jeho kaskadérské divočiny ale nezabránily drtivému výprasku a zadní roboskočky se mu po tuctech překlápěly do pasivního módu coby simulace jejich roztržštění.

Když konečně unikl z dostřelu pevnosti, mohl komandovat už jen osmdesát šest roboskoček. Osm jich zničily kolize s tělesy pásu a jejich vraky se změnily v nové asteroidy Štavifére. Dalších devadesát sedm bylo zasaženo cvičnými střelami a simulovalo svou destrukci tím, že sledovalo velící bitevník v dlouhé linii podobné vláčku, ale ignorovalo veškeré povely.

Oslepené osádky, které vlekl společně s jejich roji, se dovтіpily, že zamířil pod rovníkový pás asteroidů. Dvě se zděsily a komunikaci s nimi naplnily výkřiky, že nechtějí pod krusu, ale Modrý-pe jejich prosby neposlouchal. Potvrdil přijetí vzkazu jen instruktorovi, který doprovázel adepta s číslem devět, a pouze zapěl výstrahu: „Zemák se vyvaruje zrádné blízkosti.“

Avien se jeho radou neřídil a zvolil rychlý průlet po hyperbolicke únikové trajektorii, jejíž nejnižší bod se výrazně přibližoval temné hvězdě. Pro jistotu pod sebou rozprostřel všechny aktivní roboskočky a vytvořil si z nich ochrannou polokouli vedoucí až gigametr dolů.

Jak se Štavifére výhrůžně zvětšovala, dusil se tak silným strachem, že téměř slyšel drnění svých našponovaných nervů. Naštěstí jeho heliod brzy zdárně minul bod apsidy a začal se vzdalovat od temné hvězdy. Po chvíli se přiblížil k nejnižším asteroidům rovníkového pásu.

Vtom Avien s hrůzou postřehl, že devatenáct spodních roboskoček zmizelo. Nevybuchly a ani nezajiskřily. Jejich ztrátu

nedoprovázely jakékoli efekty. Byly tam, a pak už nebyly. Temná hvězda vyplázla všežravý jazyk, nebo vytáhla nějaký hřeben vlny, či cosi úplně jiného, jen megalové vědí co, a vsála vše, čeho se dotkla.

„Vznešený Modrý-pe, mate mě, že zbraň působí tak jásavými pocity,“ vysoukal ze sebe mdlým hlasem dotaz na další střípek mozaiky, aby se trochu odreagoval, a začal svůj obří roj navádět na eliptickou dráhu, kterou navigace navrhla jako časově optimální trajektorii k nosiči.

„Megalové pečují o věčnost, ne o momentálně živé. A zlá si bere něco z nich.“

„Směl by mluvící ještě vědět důvod, proč byl vzat do výcviku?“

„Zmíněný by se měl ptát, jak získal ojedinělého inspektora,“ vyhnul se Modrý-pe odpovědi. „Mladí mozepi nikdy nezažili válku a hroutí se při konfliktech. Mluvící si sám vyžádal pozemšťana pro své bezpečí,“ konstatoval. „Odmítne-li představený pilotní školy okamžitý odlet, bude zatčen. Pozemšťan ho nahradí. Vedl sedmkrát *Mocného vládce vesmíru* během skoku hyperkanálem. Včasný zásah u něho vyléčí slepotu.“

Avien zbledl a cítil, jak se mu třesou ruce.

„Modrý-pe poskytně i silnou motivaci. Je důvěrníkem Megivene Anavépe, Vznešené vůdkyně žijící už celé věky. Spolu s ní podporuje mírovou smlouvu se Zemí.“

Sotva Modrý-pe domluvil, opět otočil hlavu a seděl strnule s pohledem upřeným před sebe.

Tak to už vím s jistotou, pomyslel si Avien smutně. Mnohokrát slyšel nářázky, že modrá Megivene Anavépe, Vznešená vůdkyně žijící už celé věky, neskonale ponížila a potupila všechny mozepi, když v mírově smlouvě se Zemí souhlasila, že ve Sluneční soustavě budou dodržovat zákony zaostalých pozemšťanů, které nevycházejí ze svitků megalů.

A nespokojenci se právě odvážili překročit nepřekročitelné – zaútočili na jejího důvěrníka, což u nich označovalo kombinaci blízkého přítele, partnera a poradce, avšak ne pozemského manžela. Mozepi zrození genetickou syntézou nežili v párových rodinách.

Modrásek mě nechtěl připravit o zbytky nálady, a tak mi zatajil, proč vzali Olambaka na elitní pilotní výcvik, zakončil Avien úvahy s hořkostí v ústech.

Slepé oči

Avien se otázal navigace, zda našla nějaký náznak polohy útočníka, ale nic nevypátrala, a tak mohl jen hádat, kolik jim zbylo času.

Z opatrnosti roztáhl svůj početný roj do bojové konfigurace. Rozprostřel ho po pomyslném kruhu o průměru deseti megametřů. Sám se nezdržoval v jeho středu, ale na různých polohách, které každou chvíli upravoval vybočováním skoků. Stejně tak si počínaly heliody i roboskočky, takže neletěly v pevné formaci, ale připomínaly oblak páry a vysílaly klamné povely, aby zakryly pozici řídicí lodě. Případní protivníci by se tak ocitli v nelehké roli odstřelovačů, kteří se snaží odvrátit útok mračna sršní, aniž tuší, kde je právě jeho velitel.

„Kdyby ten zmetek zamířil sem, tak je někde vzadu,“ přemýšlel Avien nahlas. „Jestli si to spočítal také, pak se vydal přímo k hyperkanálu, aby nám zablokoval cestu.“

„Pokud nosič rychle odletí, předběhne ho i tam,“ promluvil Modrý-pe.

Heliod se brzy přiblížil k *Poznání megalů* natolik, že fotonásobiče optického teleskopu už zobrazily jeho trup.

Pokřtil bych tohle na Otlučení černý sud, NadbokaŠteiTusak-pe, komentoval Avien v duchu vzhled staříckého nosiče.

Modrý-pe aktivoval komunikátor a zapěl nápěvem hlubokého zklamání, až se zdálo, že ho každé vyřčené slovo krajně obtěžuje: „Vznešený Modrý-pe veze nešiky zraněné během zkoušky. Třeba přichystat ošetřovnu.“

Obratem zamítl zdvořilostní návrh, aby se nechal vtáhnout jako první.

„Napřed raněné osádky, pak roboskočky,“ oznámil lakonicky. „Mluvící přistane až někde uprostřed.“

„Co když se jim zablokuje karusel? Nějakou čirou náhodou?“ dovolil si Avien připomínku. Zatím vůbec nevěděli, zda se jednalo o podivnou shodu nezvyklých okolností, nebo o plánovaný atentát, a kolik renegátů se k němu připojilo.

„Pilot zařídí,“ zazpíval Modrý-pe šibalským nápěvem, „aby se ocitl v zákrytu za heliodem číslo deset. Rovněž nastaví celý roj, aby bez dalších povelů sám přešel na konfiguraci pro vtažení, takže se už nebude nic vysílat.“

Avien byl zvědavý, co jeho pasažér vymyslel. Zadal pokyny k automatickému přechodu do přistávací konfigurace, jakmile se čelo roje přiblíží na šest kilometrů k *Poznání megalů*, a upravil prohazování pozic. Zúžil sestavu a protáhl ji do pěti vrstev, v nichž přednější lodě občas zakryly něco za sebou.

Brzy to zaonačil tak, že se jeho heliod dostal kousek za určitý bitevník. Modrý-pe se opět chvíli soustředil. Tentokrát navigace zobrazila sled vykonaných příkazů. Během sekundy jich přijala asi padesát. Když od sebe oba heliody odskočily, každý

byl tím druhým. Stalo se něco, o čem se ve všech příručkách tvrdilo, že to nikdy nejde provést.

Poté se Modrý-pe zatvářil, jako by nad něčím v duchu váhal. Po dvou vteřinách pak zadal cosi ještě nemožnějšího – vymazal obsahy všech „naprosto nenarušitelných“ letových záznamníků, na Zemi zvaných černé skříňky.

„Neposlušnost zemáka vedla k zisku důležité informace,“ komentoval svůj zásah. „A lze prominout přečin z neznalosti,“ přidal kus verše z úvodní sbírky svitků megalů, které existovaly celkem tři. Prostřední se však striktně tajila a Avien dodnes nezjistil její obsah.

Během svého výcviku prošel testem z úvodní mírumilovné sbírky, a dokonce napoprvé. Poté sedm měsíců bojoval s náročnou prověrkou z veršů poslední militantní *fighire*, která měnila řadu mírných počátečních výroků v přísné tresty a trvala na bezpodmínečné poslušnosti. Zvládl záludné otázky až na pátý pokus, ale s nejhorším výsledkem ze všech, čímž neskonale potěšil své zlomyslné kolegy, že aspoň v něčem ho všichni suverénně předběhli.

„*HasesAegyjeNaogyre!*“ poděkoval Modrému-pe za zničení důkazů a nostalgicky zavzpomínal na dnes již mrtvou Kivoju Jefane, sněhovou mozepe, která také tolerovala poklesky podřízených, dokud velela základně fighů u Saturnova měsíce Rhea.

Čelo roje už dosáhlo přednastavené vzdálenosti a všechny lodě deaktivovaly skoky, čímž ustalo i prohazování pozic. Pokračovaly k nosiči jen relativní prostorovou rychlostí třináct metrů za vteřinu. Roboskočky se automaticky přeskupovaly do čtyř front, aby se daly vtahovat naráz všemi karusely. Tři heliody s raněnými se zařadily před ně a Avienův údajný bitevník dohlížel na manévr.

Nastal okamžik odpovědi na otázku, kolik jedinců se zúčastnilo spiknutí a zda jim vůbec dovolí přistát. Chvilé nejistoty

skončila, když gravitační kotva polapila heliod s pozměněným označením, v němž seděli Avien a jeho kopilot. Vtáhla ho propustí a předala unašeči, který ho vzápětí usadil do kóje karuselu. Současně s tím se zasunuly i další dva bitevníky do jiných bubnů. Po nich se vtahovaly roboskočky, vždy čtyři náraz.

U heliodu se objevil sanitní transportér, do něhož Modrý-pe nastoupil sám. Avien se nuceně zdržel a předpisově ověřoval, zda se veškerá výbava převedla do parkovacího módu, až pak směl ven. Nečekal na dopravu a slezl po žebřících na nástupní palubu před karusely.

Pokud zde dříve existovala skupina spiklenců, už se rozpadla ve vyděšená klubička nervů. Úzký prostor naplňoval zmatek a děs. Většina vyváděla, jako by právě trčela ve sklepení pomalu zaplavovaném temným bahnem. Dvě oslepené osádky heliodů osm a devět jen zvyšovaly paniku. Zranění adepti ječeli a kroutili se bolestí, zatímco jejich komisaři zmateně blábolili jako opilí věštcí prorokující brzkou zkázu vesmíru.

Účastníci předchozích zkušebních vln, vesměs ze snědé mozepské rasy *gijini*, kteří unikli slepotě, se nervově sesypali. Buď bezcílně pobíhali, nebo se choulili rozklepaní u stěn, zralí na výměnu plen. Jeden dokonce svíral v roztřesené ruce injektor *sysunivere*, antiděsítka, a snažil se jeho hrot udržet chvíli v kľidu na žíle, aby se spustilo dávkování.

Avien nepotřeboval tyhle drahé medikamenty na povzbuzení odvahy a tolerované *vadure*, tudíž je ani nedostával, což ho krajně mrzelo, protože by je jinak mohl výhodně vyměňovat s překupníky za svitky ghutského *zolrkikimeilu*, místní obdoby tabáku.

Dvě školní zdravotnice pocházely ze sněhových, tradičně mnohem odvážnějších mozepi. Chovaly se smysluplněji

a zuřivě prohledávaly své databáze, přičemž pěly kvílivými tóny, že neví, jak mají slepcům pomoci, protože podobný úraz neznají.

Modrý-pe stál na kraji se svou osobní léčitelkou z rasy sněhových a ostrým zpěvem vydával rozkazy dvěma snědým *gijini*, představenému školy a mezihvězdnému pilotovi. Oba jen cosi mleli a rozhazovali rukama.

Nakonec ztratil trpělivost a něco ostře sykl na osmichapadlového bitevního robota ve tvaru polokoule umístěné v prohlubni ve stěně.

„Stroj MG vykoná, Vznešený Modrý-pe,“ zaburácel mechanismus a současně s potvrzením to už prováděl. Každého provinilce v mžiku omotal jedním párem chapadlovitých mechanických paží, jimiž obě těla zmáčkl ostře jako had škrtič, až zajatci vyjekli bolestí, ale vzápětí stisk uvolnil.

„MG nesvírá, když zadržžený stojí tiše a klidně,“ odrecitoval v mozere stylem podobným rapu. Jeho zajatci strnuli šedí hrůzou, jen brady se jim třásly.

Hučící paluba se propadla do šokovaného ticha. I oslepení přestali kvílet.

„Rozlomit pečeť havarijní výbavy v zavazadle mluvícího!“ zapěl Modrý-pe ke své léčitelce a poté zaměřil rozhněvané oči na pozemšťana.

„Avien Helm-pe se jmenuje mezihvězdným pilotem,“ oznámil mu. „Odlet bude ihned.“

A oslepnutí brzy, pomyslel si nově povýšený na pozici, o niž momentálně nikdo neusiloval. V pilotní škole vyžral pokaždé nejhorší možné úkoly. Ve Sluneční soustavě ostatně taky. Ani hvězdné vzdálenosti nic nezměnily.

„Opatrovnice přinesou všechny dostupné *vaduri*,“ přikázal Modrý-pe trojici sněhových u zadní stěny. „Přichystají se na jejich rychlé měnění,“ dodal a vyrazil k pilotní kabině.

„Zařídít vtažení posledního heliodu, i tam jsou slepí,“ houkl již za poklusu přes rameno na zdravotnice.

Tak se podívej ještě kolem sebe, poznamenal Avien sám k sobě v duchu.

Dostal vtíravou chuť naposledy si zakouřit, avšak postrádal elektronický vapér. Z něho by stihl nasát, ale emzáci je neznali. V Mnauvi žily čtyři vyspělé civilizace a ani jedna z nich nevy-myslela tak užitečnou věc! Alespoň v něčem je Země předběh-la. U mozepi dýmal jedině ghutskou *zucwa*, ale její rozhoření zabralo dost času.

Napadlo ho, že by se mohl spojit s útočníkem a navrhnout mu čoud-pauzu. Třeba si lovec taky rád popotáhne. Šlo o krajní pitomost, ale Avienův mozek se chvěl ve svém vězení pod lebkou. Netoužil dnes už spolupracovat s *vadure*, a tak během poklusu do čelní pilotní kabiny vymýšlel plejádu fantasmagorií.

Modrý-pe v ní horečně začal odblokovávat zamčené ovláda-ní. Zatímco čekal na provedení příkazů, zpíval nápěvem dáv-ných sbírek příhod: „Nejlepší strategie spočívala ve střídání pilotů. U Hjoqsi~hjuswe jich každý roj rotoval dva tucty.“

Udělal pauzu, zadal další povel a znovu vyčkával na jeho splnění.

„*Gajgosunevore* tam nepomohlo nájezdníkům a jejich rozbi-té lodě zásobovaly materiálem skoro dvě generace osadníků. Ale to je už tak patnáct *nákeđa oijy*. Tehdy bylo mezi mozepi mnoho udatných pilotů,“ zakončil vzpomínku nostalgicky.

Použitá číslovka *nákeđa* znamenala tucet kop, tedy 720. A *oijy* trvala zhruba 410 pozemských dnů, takže Modrý-pe opravdu žil už před dvanácti tisíci lety v době lovců mamutů.

„Pozemšťan má strach?“ vytrhl privilegovaný svého nového pilota z myšlenek.

Tázací částici „suy“ mozere zazpíval dost váhavě. Zkoumavě

se díval na bledou Avienovu tvář a rukou ukazoval na ovládací pult, který se mu již podařilo aktivovat. Jenže až po dalších vzácných osmi minutách!

Oslovený se kousl do rtů. Citelně postrádal správnou bojovou náladu. Nacházel se daleko od Země v cizí armádě, jejíž záměry neznal. Nic ho k ní nevážalo. Sice si vyslechl od Modrého-pe povídačku o tom, že by se měl snažit, protože tak udrží u moci jeho a jiné příznivce dobrých vztahů se Sluneční soustavou, žel právě tihle údajní mírotvůrci podporovali nechutné grázly během jeho pozemské války s fighy.

V Mnauvi existovaly jen dvě strany, za něž by ochotně vyrazil do ohně, a to jeho mozečská kamarádka Yve a pak on sám. Pokud neodletí se školním nosičem, zůstane v soustavě temné hvězdy až do smrti. A už si nevyčutná ghutskou *zucwa*. Dodávalo mu to motivaci – pěkně rozplizlou a mlhavou jako vyfouklý obláček kouře, ale aspoň nějakou.

„Bojím se, ale poletím,“ přiznal anglicky. „Už jsme se moc zdrželi a ztratili náskok. Bude na nás čekat u hyperkanálu. Snad unikneme *gajgosunevore* i energetickému dělu jeho lodi.“

Tři opatrovnice *vaduri* se zarazily, když uslyšely neznámou řeč. Používaly však vyspělé překladače, které ji brzy rozpoznaly a převedly, čehož jejich nositelky ihned hořce litovaly, protože jim bílé tváře zešedly.

„Opatrovnice budou pilotovi měnit *vadure*,“ oslovil je Modrý-pe. „Bílou nechají až těsně před hyperkanálem.“ Vytáhl dózu z kapsy skafandru.

„Příkaz Vznešeného Modrého-pe bude splněn,“ potvrdily unisono rozechvělými nápěvy a s uctivou úklonou od něj přijaly vzácnou bílou *vadure*. Roztřesenýma rukama si ihned začaly připravovat dlouhé nabíračky, jimiž se implantáty daly rychle vsunout do nosu nebo odtamtud zase vyjmout, což se činilo

jedině v krajní nouzi či ze zdravotních důvodů, jelikož se násilným vytažením poškozovaly sliznice i implantát.

Avien položil ruce na ovladače, nahazoval prostorové pohony a zahříval je. Mezitím propočítával kurz a zadal *Poznání megalů* přechod do plného bojového módu.

Pilotní AI pak sama vykonala vše potřebné. Poslala výzvu, aby si všichni modifikovali kombinézy na skafandry a připoutali se. Aniž čekala na opozdilce, začala odsávat vzduch z nitra lodi a odčerpávat vodu z interního rozvodu. Pomalu v celém nosiči redukovala umělou gravitaci, až ji úplně vypnula, aby všechny zdroje mohly plně zásobovat bojové jednotky.

Nechala přitažlivost jen v pilotní kabině, aby se usnadnilo řízení, a před vstupem zvedla dvě přepážky, jimiž vytvořila propust, aby se uvnitř nemusely nosit dýchací masky.

Osobní léčitelka Modrého-pe proběhla skrz nově vzniklé hermetické oddělení a přinesla hnědou kuklu a širokou nádobu zakrytou víkem.

„Roztok je hotový, avšak nevystačí pro ostatní slepé,“ upozornila nejistým zpěvem.

„Pilot ho potřebuje nejvíc,“ sdělil Modrý-pe suše. „Ať zdravotnice uspí zasažené.“

„Ochrana je protkána materiálem, z něhož se vyrábějí nádoby na *vaduri*,“ podal přinesenou kuklu Avienovi. „V nich implantátům nic nehrozí, ale jen kvůli tomu, že tam odpočívají latentně smršťené. U probuzených se jen trochu zpomalí vliv zbraně.“

Do prdele, už v tom zase lítáš! pomyslel si oslovený hořce a natáhl si kuklu na hlavu. Měla sice výřez na oči a nos, ale udělaný pro fyziognomii sněhových mozepí. S pomocí léčitelky ji chvíli upravoval stahovacími pásky, aby vůbec viděl.

„Nosič připraven k odletu. Čtyřicet jedna roboskoček zůstalo ještě pořád venku. Navrhuji naložit je na plášť a využít jako štíty. Zadám jim i pokyn k odloženému sebezničení.“

Námitku neslyšel, a tak průvodcům nastavil časovanou autodestrukci na *duvonere*, která odpovídala devatenácti minutám. Pokud do té doby neopustí soustavu temné hvězdy, už v ní ztuhne do konce života.

DO MEGA-PRDELE! zděsil se, když jen tak ze zvyku vyvolal údaje centrální koordinace provozu v Mnauvi, ale našel jejich starou verzi. Poslední aktualizace koordinačních dat chyběla, a tak si nedokázal ověřit, zda někdo jiný nemá v plánu využít hyperkanál v protisměru a nehrozí v něm srážka.

Raději o tom pomlčel. I tak byly opatrovnice vyděšené ke zkolabování. Jedna z nich si právě připravovala nabíračku a roztřesenou pravici si přidržovala levačkou, aby se vůbec trefila do Avienovy nosní dírky. Podařilo se a vsunula do jeho dutin implantát. Zabořilo to, ale ne víc než běžné nasazení, kdy si pijavicovitý tvor zalezl dovnitř sám.

Avienovo vidění se rozšířilo a dokázal spatřit poruchy na gigametrové vzdálenosti. I on sám se zvětšil na hororovou příšeru. Vybíhala z něj dlouhá černá vlákna, která rozprostřela *vadure*, ale z temné hmoty *méršténre*, takže jiným zůstala naštěstí skrytá. Dodnes si pamatoval, jak se vyděsil, když mu poprvé zavedli implantát a uviděl tak sám sebe.

Jakmile se roboskočky přichytily do závěsů na trupu, zabrzdil oběžnou rychlost nosiče na nulu, takže loď začala padat na temnou hvězdu. Poté zahájil zrychlování prostorovými pohony směrem kolmo od Štavifére, až dosáhl přesných 13,153 kilometrů za sekundu, po přepočtu na lidské míry. Hodnota byla jen o několik metrů za vteřinu vyšší než rychlost vzájemného vzdalování obou soustav. Ta se při skoku odečítala, takže po vynoření se pokračovalo velmi pomalu, čímž se snižovalo riziko nárazu do nečekané překážky.

Soustavy Štavifére a Mnauvi se od sebe vzdalovaly, jak se vesmír neustále rozpínal, a tak se hyperkanál mezi nimi pořád